

Nekateri ljudje mislijo, da je strela nekov kamen, kateri pade na zemljo, in o tem kamnu potlej mnogo neumnega pripovedujejo — stare babe. Vse so le prazne kvante. Taki ljudje bi vse drugače mislili, ako bi se bili v svojem življenji kaj učili.

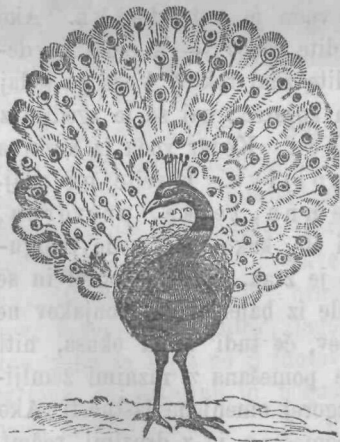
Ravno tako prazna je, ako kedó pravi, da je strela tudi vodena, in da taka strela lahko ogenj ugasne, kateri je naredila „ognjena strela.“ To je baš tako neumno, kakor bi kedó dejal, da je izveržek iz puške vodén in ognjen. Vsaka strela je velikanska električna iskra. Ako udari v suho drevo ali slamo, se vé, da jo takój užge; ako pa udari v zid ali v mokro streho, jo pa le nekoliko odere, zažge pa nikoli.

Slišal sem nekedaj staro babo, ki je dejala, da se ogenj, ki ga strela naredi, ne sme gasiti, ker tak ogenj naredí Bog sam, a njegovim naredbam se človek ne sme ustavljati. Mislila je sirota, da je Bog kakor kak ubog človek, kateri se s kámenom grozí svojemu sovražniku! Kedór kaj tacega misli, greši zoper Boga. Grešnega človeka čaka druga, hujša kazen; njega peče vest uže na tem svetu, a po smerti ga čaka večna nemilost božja. Naša dolžnost je tedaj, da nesrečnežu pomagamo ogenj gasiti, ako ga je tudi strela naredila, — stare babe pa, ki tako berbljajo, zapodímo pri takej priložnosti v kot.

(Konec prihodnjič.)

Lj. T.

P a v.

Ni je krasnejše domače ptice nego je pav (*Pavo cristatus*). Po njegovem krasnem perji ga takój poznamo med domačo perotnino. Velik je kakor puran. Na drobnej glavi nosi pernat venec. Po vratu in persih je temnomodre, po ledjih zlatozelene barve; peroti sta beli, počez černo pegasti. Posebno lep je njegov dolgi rep; vsako pero v njem je ozaljšano s prelepim svitlim očesom. Najlepše ga je videti, kedar povzdigne rep in peresa razšopiri v pisano kolo, posebno če ga solnce obsije. Da si tudi je pavovo perje tako lepo in krasno, vendar ima jako gerd glas, a še gerše noge. A pav se za to malo zméni. On je jako nečimerna žival in velik gizdalin med našimi kurami. Kakor da bi znal za svojo lepoto, prav ošabno stopa po dvorišči, ter tudi rad zleti na višave, na streho ali kakov zid od koder kriči, da ga je res neugodno poslušati. Pav živi vse poletje od zunaj; zima mu ne škodi, a vendar se bolje počuti, ako je po zimi na toplem. Pav se čisto nič ne méni za kuretino, purana še celó terpeti ne more, in često se rad bojuje z njim. Nu, ako je več puranov na dvorišči, se pavu slabo godí; še celó pure gredó nanj, kavsajo in skubejo ošabnega gizdalina, ter ga poženo v beg. Kedar zoblje, odganja rad kuretino od sebe ter je ne pusti blizo, dokler nij on sit.

Pavica je manjša od pava, tudi nij tako nališpana kakor pav. Ima nezatno perje sive barve, a na repu nima niti očes niti ga more zasukniti v kolo

Pavje meso nij užitno, zato ga pa ljudje ne derže zaradi koristi nego le zaradi lepote. Tu in tam se vidijo tudi popolnoma beli pavi.

Pavova domovina je vzhodnja Indija v Aziji, kjer se še dandenes najde divji po ondotnih divjih gozdih, navadno po 30 — 40 glav skupaj. Hrani se z zernijem in z golaznijo, pravijo, da celó kače pobija, če tudi jih ne žré. — Pav je bil Indijanom sveta ptica, ter so ga v velicem številu redili okolu svojih templjev.

V Indiji in po bližnjih otocih živé še drugi pavi, ki so mnogo lepši od našega.

V o d a.

Tam doli na južnej strani našega sela (vasi), kamor pridemo po lepo uglasenej stezi, vije se potok mimo zelenega travnika in nizkega germovja. Voda v njegovej strugi pomiče se vedno dalje ter naglo skaklja od kamena do kamena, od germa do germa, kakor bi se jej Bog vé kam mudilo. Ako gremo za njo, vidimo, da se izlije v bližnjo reko, kjer pa tudi ne ostane, nego valí se še vedno dalje, dokler se ne izgubi v velikanskem morji. Oglejmo si malo vodo, da vidimo, kakove lastnosti imá. Ako pomočíte roko vanjo, kakovšna bode roka? — m o k r a. V kamenji si roke ne morete zmočiti. Voda je tedaj sprijemna, ker se njene kápljevine primejo trdnega telesa. — Vzemimo prazen kozarec v roke in nalimo vanj vode. Je li zdaj kozarec še tako lehek, kakor je bil prej? Né. — Voda tedaj naredí, da je kozarec težji; voda je tedaj težka. Ako denem roko za knjigo ali kako drugo reč, da li vidite roko? — A zdaj jo denem za kozarec, ki je z vodo napolnjen; da li vidite zdaj roko? Voda je tedaj prozorna, ker se skozi njo vidi. Zdaj prevernem kozarec; kaj se je zgodilo z vodo? Voda je iztekla. Voda je tedaj tudi t e k o č a. Kedar voda iz kozarca izteče, padajo še posamezne kapljice. Voda je kapljiva. Povejte mi zdaj, kakovšne lastnosti ima voda? — Voda je sprijemna, težka, prozorna, tekoča in kapljiva. Zdaj pa še nekaj. Videli ste, kako se iz vode vzdigujejo mehurčki, kedar se voda nekoliko ogreje. To je zrak, ki se je ogrel in se iz vode vzdiguje. V vodi je tedej tudi zrak. Vode iz bajerjev in ribnjakov ne pijemo, ker nij užitna. A pijemo vodo iz studencev, če tudi nima okusa, niti barve niti duha. Voda iz bajerjev in ribnjakov je pomešana z raznimi zemljini, zato tudi nij čista. Samo čista voda ima zgorej omenjene lastnosti. Ako ima voda okus, barvo ali duh, tedaj nij čista, pomešana je z družimi rečmi. Morda ste uže kaj slišali o kislej vodi, ki je kiselatega okusa; ta okus pride od neke verstí zraka, ki se v vodi nahaja. Kisla voda je videti popolnoma čista, a vendar nij čista, ker ima v sebi neko verst zraka, ki se zove plin. Voda v potokih in rekah teče, v ribnikih in bajerjih stoji; prva je tekoča, druga stoječa voda. Stojéče vode ne pijemo radi, ker je često pokvarjena in gnjila. V njej se nahajajo tako majhne živalice, da jih s prostim očesom ne moremo videti, take živalice našemu zdravju škodujejo. — Kedó mi zdaj vé povedati vse, kar vam sem o vodi povedal?